

И вырвал грешный мой язык,
и празднословный, и лукавый.
А. Пушкин

За ніччю починалася межа —
нічийна смуга — скоро мало дніти.
І спрагло сподівалася душа
в світаннім молоці відмолодіти.

І — свінуло. І врешті день почавсь,
і птиці його співами стрічали
і славили.
І пойняла печаль
недужну душу, і душа — мовчала...

З усіх ночей ця — найчорніша ніч,
з усіх покар — покара найлютіша.
Прозріння в мозок входило, як ніж,
як непохитний вогневий рубіж
між правдою і правдочкою,
між
нестерпним словом і нестепним віршем.

Розвиднилось — і сил моїх нема.
Одужання приходить на світанні,
приходить так, як друг, що увостанне —
в мовчазному прощанні обніма.

1985

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.